

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **D. Č.**
zastoupená advokátem Mgr. Janem Harcubou
sídlem Palackého 1327, Mladá Boleslav

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 18.5.2017, č.j. MZDR 20687/2017-2/PRO,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 18.5.2017, č.j. MZDR 20687/2017-2/PRO,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně podaný proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 13.3.2017, č.j. 44912/2008-20/VLP, o žádosti žalobkyně o přiznání specializované působnosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru chirurgie. Žalobkyně poukázala na předcházející správní řízení a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2015, č.j. 8 As 85/2014-34, kterým bylo předcházející zamítavé rozhodnutí pro řadu vad zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání. V rámci nového projednání bylo vydáno nyní napadené rozhodnutí.

2. Žalobkyně uvedla, že obdržela osvědčení České lékařské komory k výkonu soukromé lékařské praxe v oboru chirurgie dne 24.11.2007, posledních pět let před podáním žádosti o přiznání specializace pracovala jako lékařka a obsah její kvalifikace odpovídá požadavkům pro přiznání specializované způsobilosti. K tíži žalobkyně je pouze změna nastavených pravidel, nikoli věcný nedostatek praxe či vzdělání. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud, jde o velice nepřehlednou, nejednoznačnou a složitou právní materii. Poukázala na to, že absolvovala praxi na odděleních, která specifikovala, a v rozsahu místy širším, než jak je stanoven vzdělávací program. Podmínky byly v zásadě splněny. Pokud ministerstvo trvá na tom, že není vzdělávací program plně dodržen, mělo v zákonem poskytnuté lhůtě žalobkyni na tuto skutečnost upozornit. Jde o měsíce prosinec 2008 až duben 2009, kdy byl dostatek prostoru ke splnění formálních náležitostí. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2015 je zřejmé, že žalovanému byla vytknuta nečinnost, žalovaný pochybil a toto pochybení není ochoten přiznat. S ohledem na ust. § 44 odst. 1 věta první až pátá zákona č. 95/2004 Sb. byla žádost žalobkyně nesprávně posuzována, a to pokud se jedná o posouzení doložených podkladů a přehledu praxe v rámci vzdělávacího programu v oboru chirurgie. V rámci správního řízení byla opatřena odborná stanoviska F. A.. Není zřejmé, z jakého právního předpisu žalovaný vycházel při posuzování, zda žalobkyně splnila či nesplnila povinnou praxi v plném rozsahu, když podmínky této praxe a její rozsah jsou specifikovány pouze ve zmíněném odborném vyjádření. Dále poukázala na změnu podmínek povinné praxe z roku 2008. Žalobkyně s ohledem na usnesení žalovaného o přerušení řízení ze dne 7.5.2009 neměla možnost doložit požadované listiny ohledně povinné praxe. Žalobkyně dále poukázala na nesprávný výklad, pokud jde o různá data nabytí účinnosti zákona č. 95/2004 Sb. a zákona č. 121/2004 Sb., když z těchto důvodů není zřejmé, do kdy musela být splněna podmínka získání osvědčení České lékařské komory podle § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb.
3. Žalobkyně dále uvedla, že následně dne 5.6.2015 podala opakovaně žádost o přiznání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru chirurgie. Dne 25.1.2016 žalovaný vydal usnesení, ve kterém opět požaduje doplňkovou praxi datovanou do dne 2.4.2009, požadavek je uplatněn opět na podkladě vyjádření A. ze dne 11.1.2016. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně rozklad, o kterém bylo rozhodnuto usnesením žalovaného ze dne 25.1.2016. Následně bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2017, ve kterém nebyla žalobkyni specializovaná způsobilost k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru chirurgie přiznána.
4. Žalobkyně dále uvedla, že se ocitla ve slepém bodě, že samotné podstaty není možné doložit praxi na akreditovaných pracovištích, neboť před platností zákona č. 95/2004 Sb. takové pracoviště neexistovalo, původní zákon je neznal. Žalobkyně má za to, že by žalovaný měl respektovat doložené potvrzení o praxi. Ministerstvo odmítá uznat praxi získanou u některých zaměstnavatelů, jako příklad uvádí popáleninové centrum v Praze –

Vinohradech, kde se jedná o jedinečné a špičkové zařízení, nesprávné je i zpochybnění nedoložení praxe na ARO za situace, kdy žalobkyně má praxi na jednotce intenzivní péče, a to právě v centru popáleninové medicíny. Doložená praxe všeobecného chirurga v Nemocnici u sv. Klimenta v sobě zahrnuje požadovanou rámcovou praxi v cévní chirurgii a urologii. Je tedy zřejmé, že žalobkyně podmínky pro vyhovění žádosti splnila. Ministr zdravotnictví vychází z toho, že je pouze na posouzení žalovaného, zda uzná či neuzná předloženou praxi, toto posouzení však nemůže být bezbřehé. Musí být omezeno právem na spravedlivý proces zakotveným v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Správní orgán nemůže trvat na nesmyslném požadavku. Jde o porušení principu rovných příležitostí pro osoby, které jsou věcně stejně kvalifikované, avšak získaly svou kvalifikaci v rozdílném čase. Žalobkyně pracovala dvanáct let jako samostatně pracující lékařka, což bylo rozhodnutím žalovaného znemožněno. Navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že Nejvyšší správní soud zrušil předcházející rozhodnutí na základě závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu, další úvahy shledal předčasnými. Žalovaný při posuzování žádosti žalobkyně vycházel z § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. v souladu s tím, jak předmět žádosti vymezila žalobkyně. Poukázal na tehdy platný vzdělávací program v požadovaném oboru, který byl publikován ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví č. 5/2005, dle něhož byla žádost posuzována při opatření si příslušných odborných vyjádření. Pokud žalobkyně poukazuje na další změny ve vzdělávacích programech (2008), uvedl žalovaný, že vycházel ze vzdělávacího programu z roku 2005, další změny nebyly předmětem posuzování. K námitce o neexistenci akreditovaných pracovišť před účinností zákona č. 95/2004 Sb. poukázal žalobce na znění ust. § 44 odst. 1 tohoto zákona s tím, že v době vydání prvního vzdělávacího programu pro obor chirurgie nebyl požadavek na praxi na akreditovaném pracovišti stanoven a žalovaný doložení praxe z takovéhoho pracoviště ani nepožadoval. Pokud žalobkyně odkazuje na praxi na popáleninovém centru v Praze – Vinohradech a v Nemocnici u sv. Klimenta, jde o tvrzení v obecné poloze, požadavek praxe dvou měsíců v popáleninové medicíně a plastické chirurgii (včetně chirurgie ruky) žalobkyně doložila jen zčásti, a to v rámci oboru plastické chirurgie, nikoli popáleninové medicíny. Opak neprokazuje ani kopie specializačního indexu, ani jiné listinné podklady. Vzdělávací program pro obor chirurgie výslovně požaduje doložení jednoho měsíce praxe v oboru urologie a jednoho měsíce praxe v oboru cévní chirurgie, oboje na specializovaném pracovišti. Tento požadavek nemohl být splněn praxí všeobecného chirurga v uvedených nemocnicích. Žalobkyně svá tvrzení nedokládá, vůbec se nevyjadřuje k dalším chybějícím částem odborné praxe, jakož i nedostatečnému počtu absolvovaných výkonů. Není zřejmé, v čem bylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces či narušen princip rovných příležitostí. Napadeným rozhodnutím neztrácí žalobkyně způsobilost k výkonu povolání lékaře, ale nezískává specializovanou způsobilost. Navrhl zamítnutí podané žaloby.
6. V replice ze dne 18.9.2017 žalobkyně uvedla, že podala žádost v rámci pětiletého přechodného období, je nerozhodné, zda tak učinila v počátku nebo ke konci lhůty. Žalovaný v průběhu procesu mění stanoviska a pravidla, v roce 2008 zvýšil požadavky, upozornila na to, že primárním úkolem lékaře není sledovat stále nepřehlednější legislativní pravidla vydávaná Ministerstvem zdravotnictví. Žádost nebyla posuzována podle pravidel z roku 2005, protože v roce 2005 postačilo mít první atestaci, šest let nepřetržité praxe a licenci České lékařské komory. Akreditovaná pracoviště v té době

postupně vznikala. Žalobkyně má za to, že pracovní smlouva je dostatečným důkazem dlouhodobé a soustavné práce. Žalovaný k replice uvedl, že obsah repliky není jasný, uvedl, že věc byla posuzována podle vzdělávacího programu, který byl poprvé vydán v roce 2005. Pokud žalobkyně tvrdí, že lékaři mohli své povolání vykonávat samostatně na základě atestace 1. stupně, šesti let nepřetržité praxe a licence České lékařské komory, platí to podle věty šesté § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., tyto podmínky žalobkyně nesplňuje, protože licenci ČLK má až z listopadu 2007. Žalovaný nezpochybňoval, že žalobkyně vykonávala povolání lékaře, což dokládají obecně pracovní smlouvy, zákon však požaduje doložení nejen obecné praxe lékaře, ale doplnění odborné kvalifikace podle tehdy platného vzdělávacího programu, je nutno prokázat určitou obsahovou podobu praxe. Ke stanovisku žalovaného se vyjádřila žalobkyně v další replice z 8.11.2017 s tím, že žalobkyně po úspěšném složení atestace v roce 1996 pracovala jako samostatný lékař, nesouhlasí s tím, že k výkonu samostatně pracujícího lékaře bylo třeba atestace 1. stupně, licence ČLK a šesti let nepřetržité praxe, tato změna nastala až v roce 2009. V roce 2005 k výkonu činnosti samostatně pracujícího lékaře bylo třeba atestace 1. stupně, v roce 2008 došlo ke změně. Nepřehlednost legislativy žalovaného konstatoval i Nejvyšší správní soud.

7. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně dne 1.12.2008 podala „Žádost o posouzení splnění podmínek pro získání specializované způsobilosti lékaře podle § 44 zákona č. 95/2004 Sb.“, k této žádosti přiložila diplom o specializaci v oboru chirurgie 1. stupně ze dne 23.5.1996, licenci pro výkon vyjmenovaných činností v oboru chirurgie ze dne 24.11.2007, specializační index lékaře a seznam operativy k 31.1.2001 a k 31.5.1997. Dále předložila potvrzení o účasti kurzu v intenzivní medicíně, který se konal od 9.12.2002 do 13.12.2002, potvrzení o účasti kurzu – chirurgie ruky, který se konal dne 23.2.1999, potvrzení o účasti celodenního semináře – operace prstů v plastické chirurgii, který se konal 8.12.2001.
8. Žalovaný žádost žalobkyně předložil k posouzení F. A., vedoucímu katedry chirurgie Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví (dále též „IPVZ“), který ve sdělení ze dne 25.1.2009 uvedl, že žalobkyně nesplňuje požadavky nutné k získání specializované způsobilosti, není doloženo provedení všech operačních výkonů požadovaných ke zkoušce, není doloženo absolvování povinné chirurgické praxe doplňkové v celkovém trvání čtrnácti měsíců. Uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky nutné ke získání specializační způsobilosti v chirurgii podle § 44 odst. 1 věty první až páté zákona č. 95/2004 Sb.
9. Žádostí ze dne 25.2.2009 požádal žalovaný F. A. o upřesnění stanoviska, který ve sdělení ze dne 31.3.2008 uvedl, že v dokumentaci schází sumární počet požadovaných chirurgických výkonů a není předložen seznam absolvovaných stáží chirurgické praxe doplňkové. Učinil shodný závěr jako v předcházejícím stanovisku.
10. Usnesením ze dne 7.5.2009 vyzval žalovaný žalobkyni, aby ve lhůtě třiceti dnů ode dne oznámení výzvy předložila potvrzení o povinné doplňkové praxi v oboru podle vzdělávacího programu oboru chirurgie, a to konkrétně dva měsíce popáleninové medicíny, plastické chirurgie (včetně chirurgie ruky), jeden měsíc dětské chirurgie, jeden měsíc neurochirurgie, jeden měsíc hrudní chirurgie, jeden měsíc urologie, jeden měsíc cévní chirurgie, jeden měsíc intenzivní péče a resuscitace, šest měsíců úrazové chirurgie (není-li součástí školicího chirurgického oddělení) a vyplněnou tabulku výkonů s odkazem na přílohu tohoto usnesení.

11. Na tuto výzvu reagovala žalobkyně sdělením, které bylo žalovanému doručeno dne 8.6.2009, ve kterém uvedla, že ze žádosti vyplývá, že pracovala na klinice popáleninové medicíny a na plastické chirurgii, jejíž součástí byla chirurgie ruky dokonce delší čas, než je požadovaná praxe, úrazová a částečně i cévní chirurgie, jakož i urologie byla součástí péče poskytované v chirurgickém centru Nemocnice u sv. Klimenta. Intenzivní medicína a resuscitace byla poskytována jak na chirurgii Nemocnice u sv. Klimenta, tak na klinice popáleninové medicíny. Dále uvedla, že osvědčení ČLK k výkonu soukromé lékařské praxe v oboru chirurgie získala 24.11.2007, nevidí rozdíl mezi licencií udělenou k tomuto datu a licencemi předcházejícími. Opakovaně předložila potvrzení o účasti na kurzu v intenzivní medicíně, kurzu chirurgie ruky a celodenního semináře – operace prsů v plastické chirurgii.
12. Věc byla žalovaným znovu předložena A., který setrval na negativním stanovisku s tím, že v dokumentaci schází předepsaný seznam operačních výkonů a logbook chirurgie II. stupeň. Dále nejsou uvedeny doplňkové chirurgické stáže na ARO, thorakochirurgie, neurochirurgie, dětská a cévní chirurgie a traumatologie.
13. Následně byla žalobkyně vyrozuměna o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 24.9.2009 rozhodl žalovaný tak, že žalobkyni se specializovaná způsobilost k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru chirurgie neuděluje. V odůvodnění byl konstatován průběh dosavadního řízení s tím, že kompletní spisová dokumentace byla opakovaně posouzena na katedře chirurgie Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, po odborném posouzení žádosti bylo shledáno, že žalobkyně nesplnila zákonné podmínky pro přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie, a to jeden měsíc hrudní chirurgie, jeden měsíc dětská chirurgie, jeden měsíc cévní chirurgie, jeden měsíc neurochirurgie, jeden měsíc intenzivní péče a resuscitace, šest měsíců úrazová chirurgie, a nebyl doložen seznam výkonů (logbook). Současně bylo konstatováno, že není splněna zákonná podmínka pro přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie podle věty šesté ust. § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., neboť nebylo doloženo osvědčení ČLK k výkonu soukromé lékařské praxe v oboru chirurgie, vydané nejpozději do 1.4.2004.
14. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, ve kterém uvedla, že lékařům, kteří požádali o přiznání specializované způsobilosti, vlastním licenci například z roku 1990, bylo nejspíš vyhověno, ačkoli v té době byly licence vydávány na základě první atestace v oboru jako po datu 17.4.2014, lze je tedy považovat za rovnocenné. K neprokázání doplňkové praxe uvedla, že povinné další stáže, které jsou dle názoru žalovaného nutné, není-li taková činnost součástí školicího chirurgického oddělení, poukázala na to, že v průběhu řízení uvedla, že v průběhu práce na klinice popáleninové medicíny fakultní nemocnice bezpečně splnila dostatečný pobyt na oddělení intenzivní péče v rámci JIP této kliniky, kde je problematika intenzivní péče velmi složitá, jakož i praxe na dětském oddělení kliniky popáleninové medicíny. Dále uváděla úrazovou chirurgii jako součást školicího pracoviště v Nemocnici u sv. Klimenta, současně i cévní chirurgii, která byla v této nemocnici provozována. Zbývá tedy k doplnění praxe na hrudní chirurgii a neurochirurgii, obě v délce jednoho měsíce, a chybějící operační výkony v těchto oborech. Pokud by byla žádost řešena v zákonné lhůtě, od data podání žádosti by zbývaly ještě dva měsíce do konce lhůty, kdy bylo nutno dokončit doplňkovou praxi. Přerušování řízení však bylo doručeno až 12.5.2009. Postupem žalovaného byla žalobkyně poškozena,

když po šestnácti letech praxe v oboru chirurgie pozbývá dříve přiznané specializace v oboru.

15. Rozhodnutím ministryně zdravotnictví ze dne 19.1.2010, č.j. 58790/2009, byl rozklad žalobkyně zamítnut. Bylo konstatováno, že žalobkyni nelze přiznat specializovanou způsobilost podle věty šesté ust. § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. Proto bylo posuzováno, zda splňuje podmínky uvedené v § 44 odst. 1 věta první až pátá zákona č. 95/2004 Sb. Bylo konstatováno, že z odborného stanoviska A., vedoucího katedry chirurgie IPVZ, vyplývá, že žalobkyně nesplnila povinnou praxi v plném rozsahu, jak požaduje vzdělávací program. Konkrétní části chybějící povinné praxe uvedlo ministerstvo v usnesení č.j. 44912/2008/VZV-PřK s tím, že za účelem doplnění chybějících podkladů bylo řízení o přiznání specializované způsobilosti přerušeno.
16. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobu, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 13.5.2014, č.j. 5 A 90/2010-45, tak, že žaloba byla zamítnuta. Ke kasační stížnosti žalobkyně byl rozsudek Městského soudu v Praze rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2015, č.j. 8 As 85/2014-34 (dále též „rozsudek ze dne 16.3.2015“), zrušen, zrušeno bylo i rozhodnutí ministryně zdravotnictví ze dne 19.1.2010, č.j. 58790/2009, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalovaný nepochybil, pokud žalobkyni neudělil specializovanou způsobilost podle § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb., když odkázal na závěr vyjádřený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1.4.2014 č.j. 3 Ads 37/2012-30, z něhož vyplývá, že udělit specializovanou způsobilost podle uvedené věty lze lékařům, kteří při splnění stanoveného počtu let nepřetržitého výkonu zdravotnického povolání lékaře musí disponovat osvědčením ČLK, které bylo vydáno do dne 1.4.2004. Pokud jde o rozhodnutí o nepřiznání specializované způsobilosti podle věty první ust. § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když žalovaný beze zbytku převzal odborné vyjádření Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví a vyjmenoval obory, ve kterých měla být praxe vykonána. Požadavku řádného odůvodnění neodpovídá, pokud správní orgán pouze stručně odkáže na posouzení věci jiným subjektem a neuvede vlastní hodnocení. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že v rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně již není uveden požadavek na praxi na urologii, praxi z popáleninové medicíny a plastické chirurgie, ačkoliv i tyto praxe byly vyžadovány ve výzvě ze dne 7.5.2009. Není zřejmé, proč žalovaný na požadavku praxe z uvedených oborů již netrval. Dále poukázal na to, že v rozhodnutí o rozkladu nebylo reagováno na tvrzení o délce řízení, které fakticky znemožnilo praxe vykonat před uplynutím rozhodné doby. Nejvyšší správní soud konstatoval nepřehlednost a nejednoznačnost úpravy, nová právní úprava však byla nezbytná pro zajištění souladu české právní úpravy s právem Evropské unie, s tím, že na druhé straně bylo stanoveno relativně dlouhé období, ve kterém bylo možno dosavadní odbornost transformovat do odbornosti nové.
17. Následně ministr zdravotnictví rozhodl dne 9.7.2015 pod č.j. MZDR 33680/2015-3/PRO tak, že rozhodnutí ministerstva ze dne 24.9.2009, č.j. 44912/2008/VZV/Zam, zrušil a věc vrátil orgánu I. stupně k novému projednání. V odůvodnění konstatoval výtky, které byly vyjádřeny ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.
18. Sdělením ze dne 19.11.2015 byla žalobkyně vyrozuměna o pokračování v řízení.

19. Podáním ze dne 3.12.2015 požádal žalovaný Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví o nové posouzení žádosti a odborné vyjádření.
20. Sdělením ze dne 11.1.2006 A. žalovanému sdělil, že opětovně revidoval předloženou dokumentaci k žádosti žalobkyně. Uvedl, že žadatelka (žalobkyně) nepředložila opakovaně požadované přehledné tabulky, které mají být součástí žádosti, takže byli nuceni chirurgickou praxi konstruovat z dodaných jednotlivostí. Většina relevantní doložené chirurgické praxe byla vykonána v letech 1996–2001 na pracovišti Polikliniky Klimentská, potvrzené operační výkony jsou datovány k 31.5.1997 a 31.1.2001. Jak sama žadatelka uvedla, mohla se školit ve všeobecné chirurgii, pokud jde o jednotlivé segmenty (např. chirurgie cévní, hrudní atd.), jsou zcela bez jakékoli verifikace. Na základě potvrzených provedených operačních výkonů byl posouzen rozsah vykonané praxe, proto uznává příslušnou praxi v traumatologii (57 operací) vykonávanou v rámci mateřského pracoviště, nikoli jako praxi doplňkovou. Řadu operačních výkonů nebylo možno dohledat nebo jejich objem neodpovídá počtu požadovanému vzdělávacím programem (ze základních např. chybí 45 cholecystektomií, laparoskopické výkony nejsou žádné). Součástí tohoto stanoviska je tabulka obsahující seznam a počet výkonů stanovených k provedení během specializovaného výcviku, v tabulce je označen druh výkonu, počet minimálně požadovaných výkonů a počet výkonů provedených. Z této tabulky je zřejmé, že u třech výkonů byl fakticky proveden menší počet výkonů, než je požadováno, u dvanácti výkonů je pak konstatováno, že počet provedených výkonů není uveden.
21. Výzvou k odstranění nedostatků žádosti ze dne 25.1.2016 byla žalobkyně vyzvána k doložení dokladů potvrzujících absolvování povinné doplňkové praxe u sedmi oborů a k předložení potvrzení o provedení stanovených výkonů, vyjmenovaných v této výzvě. Téhož dne – 25.1.2016 – bylo usnesením č.j. 49912/2008-20/VLP rozhodnuto o přerušení řízení na dobu šedesáti dnů. V odůvodnění je konstatován dosavadní průběh řízení, je poukázáno na vzdělávací program pro obor chirurgie, který stanoví podmínky pro přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie. Dále je konstatováno, že nebylo prokázáno, že by byla doložena potvrzení o absolvování povinné doplňkové praxe v rozsahu stanoveném vzdělávacím programem, nebylo prokázáno provedení operačních výkonů v rozsahu uvedeném ve vzdělávacím programu. Pro doložení požadovaných dokladů byla stanovena šedesátidenní lhůta, na kterou bylo řízení přerušeno.
22. Proti tomuto usnesení ze dne 25.1.2016 podala žalobkyně rozklad, ve kterém poukázala na dosavadní praxi s tím, že má za to, že veškeré požadavky splňuje, souhlasí s absencí praxe na oddělení neurochirurgie a hrudní chirurgie. Tento nedostatek mohla žalobkyně v zákonem stanovené lhůtě odstranit, pokud by nedošlo k průtahům ve správním řízení. O podaném rozkladu bylo rozhodnuto ministrem zdravotnictví ze dne 3.1.2017, č.j. MZDR 15490/2016-7/PRO, tak, že rozklad byl zamítnut. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán k jednotlivým námitkám uvedl, že nepostačuje tvrzení určitých skutečností, nýbrž musí být tyto skutečnosti doloženy, a to prostřednictvím specializačního indexu nebo jiných potvrzení ze specializovaných pracovišť. Protože žádost vykazuje nedostatky, neobsahuje všechny podklady prokazující doplnění odborné praxe, bylo postupováno správně, pokud řízení bylo přerušeno.
23. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13.3.2017, č.j. MZDR 44912/2008-27/VLP, bylo znovu rozhodnuto o žádosti žalobkyně tak, že žalobkyni se specializovaná způsobilost k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru chirurgie nepřiznává. V odůvodnění žalovaný

konstatoval dosavadní průběh správního řízení s tím, že kromě nesporné absence povinné praxe v oboru hrudní chirurgie a v oboru neurochirurgie v celkové délce dvou měsíců nebyly doloženy relevantní doklady prokazující absolvování i dalších částí povinné doplňkové praxe, a to popáleninové medicíny, dětské chirurgie, urologie, cévní chirurgie, intenzivní péče a resuscitace. Dále nebyly doloženy relevantní doklady prokazující provedení operačních výkonů, jejichž konkrétní výčet je uveden v odůvodnění rozhodnutí. Dále bylo poukázáno na důvody uvedené v rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 3.1.2017, č.j. MZDR 15490/2016-7/PRO, o zamítnutí rozkladu proti usnesení o přerušení řízení, ve kterém se správní orgán podrobně vypořádal s námitkami, které jsou totožné s námitkami ze dne 16.2.2017. Bylo konstatováno, že nebyly doloženy doklady, které prokazují absolvování jednotlivých částí povinné doplňkové praxe a provedení operačních výkonů ve stanoveném rozsahu a ve stanoveném období. Nebyly splněny podmínky uvedené v § 44 odst. 1 věty první až páté zákona č. 95/2004 Sb., nebyly splněny ani podmínky pro přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie podle § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb.

24. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 11.4.2017 rozklad, ve kterém poukázala na to, že původní rozhodnutí ministryně zdravotnictví bylo zrušeno, jde již o třetí rozklad v průběhu řízení, argumenty na obou stranách se opakují, soustředí se proto k tvrzení o nutnosti dodržovat Ústavu ČR. Odkaz na čl. 2 odst. 3 Ústavy ji nepřesvědčuje o tom, že by se snažila Ústavu porušit. Poukázala na čl. 3 a čl. 4 Ústavy. Protože po složení atestační zkoušky z oboru chirurgie disponovala právem pracovat jako samostatně pracující lékař v oboru chirurgie, považuje nepřiznání specializované způsobilosti v chirurgii za omezení svých práv, takové jednání považuje za jednání v rozporu s právem.
25. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18.5.2017, č.j. MZDR 20687/2017-2/PRO, byl rozklad zamítnut. V odůvodnění ministr konstatoval, že datum 2.4.2009 je datem rozhodným proto, že uvedeného dne nabyl účinnosti zákon č. 95/2004 Sb. Od tohoto data pak plynula pětiletá lhůta pro doplnění chybějící části odborné praxe stanovené vzdělávacím programem příslušného specializačního oboru. Nedošlo ani k porušení v rozkladu uvedených článků Ústavy a Listiny základních práv a svobod. Ministr neshledal porušení zákona, účastnice řízení opomíjí další povinnou doplňkovou praxi kromě dvou chybějících měsíců, které uvádí v rozkladu, k další doplňkové praxi se nevyjadřuje. Stejně ponechává bez reakce závěry o neprokázaných operačních výkonech. Přerušení řízení neslouží k tomu, aby si žadatel teprve doplňoval některou z chybějících podmínek, vzhledem k rozsahu chybějící odborné praxe je tvrzení o tom, že by si mohla dva měsíce doplnit, pokud by ministerstvo postupovalo v souladu se zákonem, v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Ministerstvo sice nekonalo dostatečně rychle, nebyla však zjištěna žádná vada, která by měla vliv na zákonnost rozkladem napadeného rozhodnutí. Ministerstvo ve snaze zjistit v úplnosti skutkový stav věci využilo opatření si odborného posouzení ze strany IPVZ, účastnice řízení je poučena o tom, jaké jsou nedostatky žádosti, po posouzení podkladů žádosti s přihlédnutím k tvrzením účastnice v průběhu správního řízení dospělo k závěru, že žádosti nelze vyhovět. Závěr byl dostatečným způsobem odůvodněn.
26. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.
27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), po posouzení věci

dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když k výzvě soudu nevyjádřili účastníci řízení s rozhodnutím bez jednání výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

28. Žalobkyně v podané žalobě shrnula okolnosti podání žaloby a předchozí správní řízení. Žalobkyně uvedla, že splnila veškeré podmínky kladené na přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie, obdržela dne 24.11.2007 osvědčení ČLK k výkonu soukromé lékařské praxe v oboru chirurgie, posledních pět let před podáním žádosti o přiznání specializace pracovala jako lékařka a její kvalifikace odpovídá požadavkům pro přiznání specializované způsobilosti. K tíži žalobkyně jde pouze změna nastavených pravidel, nikoli nedostatek praxe či vzdělání, jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16.3.2015, právní úprava je nepřehledná, nejednoznačná a složitá. Pracovala v praxi na odděleních, jež specifikovala, a to v rozsahu místy i širším, než je vzdělávací program nastaven.
29. K těmto námitkám soud uvádí, že žalobkyně požádala o přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie podle zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta. Tento zákon, který nabyl účinnosti dne 2.4.2004, stanovil – velmi stručně řečeno – podmínky získávání způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, upravuje podmínky celoživotního vzdělávání lékaře, uznávání způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře. Upravuje rovněž získávání specializované způsobilosti v určitých oborech. Pro lékaře, kteří ke dni účinnosti zákona vykonávali práci lékaře v určitém oboru, zákon v přechodném ustanovení § 44 umožnil získat specializovanou způsobilost v určitém oboru za podmínek uvedených v tomto ustanovení. Žalobkyně požádala o přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie, platí tedy pro posouzení její žádosti ust. § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., podle něhož lékaři, kteří podle dosavadních právních předpisů získali specializaci 1. stupně v základních oborech, které jsou zde vyjmenovány a mezi něž patří i obor chirurgie, v případě, pokud si doplní chybějící část odborné praxe stanovené vzdělávacím programem příslušného specializačního oboru do pěti let ode dne účinnosti tohoto zákona (věta první až pátá tohoto ustanovení). Bez doplnění odborné praxe podle věty první až páté získávají specializovanou způsobilost ti, kteří získali osvědčení ČLK k výkonu soukromé lékařské praxe a nejméně pět z posledních šesti let nepřetržitě vykonávali zdravotnické povolání lékaře (věta šestá tohoto ustanovení).
30. Žalobkyně v podané žalobě poukázala na osvědčení ČLK k výkonu soukromé lékařské praxe v oboru chirurgie ze dne 24.11.2007. Ačkoli není zřejmé, co z uvedené skutečnosti žalobkyně dovozuje, když dále poukazuje na to, že absolvovala dostatečnou praxi a splňuje veškeré podmínky pro přiznání specializované způsobilosti, považuje soud s přihlédnutím k výše uvedenému ust. § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. za nutné konstatovat, že k tomu, aby mohlo být postupováno podle věty šesté uvedeného ustanovení, musela by žalobkyně disponovat osvědčením ČLK, které bylo vydáno do dne účinnosti zákona č. 95/2004 Sb., tedy do dne 1.4.2004. Uvedený právní názor vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1.4.2014 č.j. 3 Ads 37/2012-30. Na tento právní názor ostatně odkazuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2015, č.j. 8 As 85/2014-34, kterým bylo zrušeno předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 19.1.2010 a na který žalobkyně sama poukazuje. Pod bodem 21/ tohoto rozsudku Nejvyšší správní

soud výslovně uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud neudělil specializovanou způsobilost podle § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb., když osvědčení ČLK bylo vydáno po 1.4.2004.

31. Pokud žalobkyně v obecné poloze uvádí, že pracovala jako lékařka a obsah její kvalifikace odpovídá požadavkům pro přiznání specializované způsobilosti s tím, že absolvovala praxi na odděleních, jež specifikovala, a to v rozsahu i místy širším, než je vzdělávací program nastaven, je nutno konstatovat, že jde o obecné tvrzení žalobkyně, které žádným způsobem konkrétně nedokládá. Neučinila tak ostatně ani v průběhu správního řízení. Obecně uplatněným námitkám pak musí odpovídat i obecné vypořádání těchto námitek. Přitom z výše uvedeného obsahu spisového materiálu, zejména z obsahu výzvy ze dne 25.1.2016, je patrné, že žalobkyně byla vyzvána k odstranění nedostatků, a to jednak ve vztahu k potvrzení o absolvování doplňkové praxe ve vyjmenovaných oborech, jednak k doložení potvrzení o provedení stanovených výkonů, rovněž v uvedených oborech. K odstranění nedostatků byla žalobkyni stanovena šedesátidenní lhůta ode dne doručení výzvy. Žalobkyně žádná konkrétní potvrzení ani žádné jiné doklady o tom, že absolvovala požadovanou praxi v oborech, které byly ve výzvě uvedeny, nedoložila. Nedoložila ani doklady o tom, že provedla v předepsaném rozsahu lékařské výkony, jejichž výčet byl konkrétně ve výzvě rovněž uveden. K tomu, aby žalobkyně získala požadovanou specializaci, nestačí obecné tvrzení, to musí být doloženo doklady, prokazující konkrétně splnění předepsaných podmínek.
32. Žalobkyně dále namítala, že pokud ministerstvo trvá na tom, že není vzdělávací program plně dodržen, mělo na to žalobkyni upozornit, a to v rámci běhu zákonem stanovené lhůty, kdy jde o měsíce prosinec 2008 až duben 2009, kdy byl prostor pro splnění formálních náležitostí. Ministerstvo pochybilo a nelze to přičítat k tíži žalobkyně. Ministerstvo a následně ani ministr zdravotnictví nerespektují rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci ze dne 16.3.2015, č.j. 8 As 85/2014-34, který na nečinnost na podanou žádost do 7.5.2009 poukázal. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Ze spisového materiálu skutečně vyplývá, že žalovaný nedodržel při rozhodování o žádosti žalobkyně zákonem stanovenou devadesátidenní lhůtu pro vydání rozhodnutí, když teprve 7.5.2009 vyzval žalobkyni k doplnění žádosti. Tato samotná skutečnost však neměla vliv na správnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobkyně nedoložila doklady o povinné doplňkové praxi v oborech, ve kterých měla být provedena praxe delší než lhůta, která byla zákonem stanovena pro povinnou doplňkovou praxi. Konkrétně žalobkyně podala žádost dne 1.12.2008, bylo její povinností doložit potvrzení o absolvování povinné doplňkové praxe absolvované nejpozději do 2.4.2009. To znamená, že do konce zákonem stanovené lhůty zbývaly čtyři měsíce (prosinec 2008 – 2.4.2009), žalobkyně byla vyzvána, aby doložila kromě popáleninové medicíny i praxi na dalších pěti úsecích po jednom měsíci, a to konkrétně v oboru dětské chirurgie, neurochirurgie, hrudní chirurgie, urologie, cévní chirurgie, intenzivní péče a resuscitace. I kdyby žalobkyně byla vyzvána k doložení předepsané praxe ihned v den podání žádosti, nestačily by čtyři měsíce, které zbývaly do konce zákonem stanovené lhůty, k tomu, aby žalobkyně tuto praxi vykonala. Pokud žalobkyně tvrdí, že podmínky splňovala a praxi v uvedených oborech vykonala, bylo na ní, aby tyto skutečnosti konkrétními doklady i prokázala a doložila. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně tak neučinila, neučinila tak ani v průběhu správního řízení a ani v podané žalobě, když žádné konkrétní doklady neuvádí.

33. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ministerstvo uznalo skutečnost, že rozhodovalo po uplynutí zákonem stanovené devadesátidenní lhůty pro vydání rozhodnutí, touto otázkou se zabývalo a dospělo k závěru, že samotná tato skutečnost nemá vliv na výrok rozhodnutí. Není tedy důvodná ani námitka, že Ministerstvo zdravotnictví své pochybení není ochotno přiznat.
34. Obdobně to platí o tvrzení o nerespektování právního názoru, který měl být vyjádřen Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 16.3.2015 v souvislosti s délkou řízení a možností doplnění požadované praxe v rozsahu dvou měsíců. Nejvyšší správní soud předcházející rozhodnutí zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, když, mimo jiné, poukázal na nevypořádání námítky o tom, že kdyby byla dodržena lhůta pro rozhodnutí, měla žalobkyně prostor k tomu, aby doplňkovou praxi na hrudní chirurgii a neurochirurgii, vykonala. Uzavřel, že je předčasné uvažovat o tom, zda si mohla žalobkyně požadovanou praxi doplnit (viz body 32-34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2015). K tomu považuje soud zopakovat, že délka požadované praxe, kterou žalobkyně nedoložila, převyšovala lhůtu, která měla uplynout do konce přechodného období.
35. Žalobkyně dále uvedla, že její žádost byla nesprávně posuzována, a to s přihlédnutím k ust. § 44 odst. 1 věta první až pátá zákona č. 95/2004 Sb., a to i pokud se jedná o posouzení doložených podkladů a přehledu praxe v rámci vzdělávacího programu v oboru chirurgie, s tím, že byla opatřena odborná stanoviska A. Žalobkyně neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, v čem spatřuje to, že její žádost byla nesprávně posuzována, nenamítá žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by mělo nesprávné posouzení žádosti žalobkyně vyplývat. Také v této námitce žalobkyně setrvala na obecném tvrzení o nesprávnosti posouzení její žádosti, když obecně tvrdí, že jde o posouzení doložených podkladů a přehledu praxe v rámci vzdělávacího programu. Žalobkyně neuvádí žádné konkrétní údaje z předložených dokladů, které měly být nesprávně posouzeny či hodnoceny, neuvádí ani žádné konkrétní skutečnosti, které by byly hodnoceny nesprávně v odborném stanovisku A.
36. Žalobkyně dále v žalobě poukázala na to, že žádost o přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie podala dne 1.12.2008, žalovaný řízení přerušil až usnesením ze dne 7.5.2009. Namítá, že není zřejmé, z jakého právního předpisu žalovaný vycházel při posuzování otázky, zda splnila či nesplnila povinnou praxi v plném rozsahu, když podmínky jsou specifikovány pouze v odborném vyjádření A. Poukázala na změnu podmínek povinné praxe v roce 2008 a namítala, že s ohledem na usnesení o přerušení řízení neměla možnost doložit požadované listiny ohledně povinné praxe.
37. Ani tyto námitky nebyly shledány důvodnými. Otázkou průtahů v řízení v souvislosti s tím, že k žádosti, kterou žalobkyně podala 1.12.2008, byla vyzvána k doplnění žádosti až usnesením ze dne 7.5.2009, se soud zabýval v uvedeném rozsudku výše s tím, že tuto okolnost hodnotil i žalovaný.
38. Pokud žalobkyně uvádí, že není zřejmé, z jakého právního předpisu žalovaný vycházel při posuzování otázky, zda žalobkyně splnila či nesplnila povinnou praxi v plném rozsahu, je nutno konstatovat, že podmínky byly stanoveny ve Vzdělávacím programu v oboru chirurgie z roku 2005, ze kterého vyplývá, jaké jsou minimální požadavky na specializační vzdělávání, jsou stanoveny podmínky pro výkon požadované praxe a požadovaných lékařských výkonů. Ostatně sama žalobkyně vzdělávací program v žalobě zmiňuje. Je

tedy zřejmé, že s existencí toho vzdělávacího programu, který byl publikován v částce 5 Věstníku ministerstva zdravotnictví z roku 2005, byla žalobkyně seznámena.

39. K odkazu na změnu podmínek v roce 2008, je nutno konstatovat, že žádost byla podána s odkazem na § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., podle tohoto právního předpisu byla žádost také posuzována, proto také bylo vyžadováno předložení dokladů, které odpovídaly požadavkům vzdělávacího programu z roku 2005. Tvrzení žalobkyně, že vzhledem k přerušení řízení nemohla doklady předložit, neodpovídá obsahu spisového materiálu, ze kterého je naopak patrné, že k přerušení řízení došlo právě proto, aby byl vymezen časový prostor pro to, aby žalobkyně doklady, uvedené ve výzvě, předložila.
40. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 16.3.2015 č.j. 8 As 85/2014-34 konstatoval nepřehlednost, nejednoznačnost a složitost právní materie, je nutno uvést, že naproti tomu současně konstatoval, že jde o právní úpravu, která byla přijata v zájmu souladu české právní úpravy s právní úpravou v Evropské unii, a současně zdůraznil, že bylo stanoveno přechodné, poměrně dlouhé pětileté období k tomu, aby subjekty, kterých se nová právní úprava týká, mohly na novou právní úpravu reagovat a případně doplnit praxi či provést požadovaný počet lékařských výkonů. Sama složitost právní úpravy neznamená, že by nemusela být respektována a aplikována.
41. Žalobkyně dále poukázala na dle jejího názoru nesprávný výklad k datu nabytí účinnosti zákona č. 95/2004 Sb. a zákona č. 121/2004 Sb., z těchto důvodů není z ust. § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb. k dikci „získali osvědčení ČLK“ zřejmé, do kdy mělo být osvědčení získáno. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 85/2014-34. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku naopak odkázal na závěr, který byl konstatován rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 1.4.2014 č.j. 3 Ads 37/2012-30, kde bylo zcela jednoznačně vysloveno, že ust. § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb. je nutno vykládat tak, že jde o osvědčení, které bylo vydáno do dne 1.4.2004. Uvedeným právním ustanovením se Nejvyšší správní soud zabýval i ve vztahu k žalobkyni, když v již zmíněném bodu 21/ zrušujícího rozsudku ze dne 16.3.2015, č.j. 8 As 85/2014-34, jednoznačně uvedl, že žalobkyni nelze podle uvedeného právního ustanovení specializovanou způsobilost udělit proto, že disponovala osvědčením ČLK, které bylo vydáno po 1.4.2004.
42. Žalobkyně dále uvedla, že následně dne 5.6.2015 podala opakovaně žádost o přiznání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru chirurgie. Poukázala na to, že dne 25.1.2015 žalovaný vydal usnesení, ve kterém opět požaduje doplňkovou praxi datovanou do dne 2.4.2009, obsahově stále stejnou jako před podáním původní žaloby. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně rozklad, který byl rozhodnutím ministra, který nově nastoupil do funkce, zamítnut. Poté bylo vydáno rozhodnutí ministerstva ze dne 13.3.2017, kterým specializovaná způsobilost žalobkyni nebyla přiznána.
43. K této části žaloby je nutno uvést, že neobsahuje žádné námitky, pouze popisuje průběh správního řízení, konstatuje usnesení o přerušení řízení ze dne 25.1.2016, existenci rozhodnutí o rozkladu, který žalobkyně proti tomuto usnesení podala, s tím, že následně bylo rozhodnuto ve věci samé dne 13.3.2017.

44. Pokud žalobkyně zmiňuje, že podala opakovanou žádost dne 5.6.2015, je nutno konstatovat, že žalobou napadeným rozhodnutím, včetně prvostupňového správního rozhodnutí ze dne 13.3.2017, bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně ze dne 1.12.2018, když předcházející rozhodnutí byla zrušena Nejvyšším správním soudem, následně byla věc opakovaně posouzena, bylo pokračováno v řízení a napadeným rozhodnutím bylo o žádosti z 1.12.2008 rozhodnuto. Ve spisu se nachází podání žalobkyně ze dne 5.6.2015, v tomto podání žalobkyně uvádí, že v roce 1996 složila první atestační zkoušku, poté pracovala jako samostatně pracující lékařka, následně obdržela licenci v oboru chirurgie dne 24.11.2007. S přihlédnutím ke změně legislativy podala žádost o přiznání specializované způsobilosti dne 1.12.2008, obdržela zamítavé rozhodnutí, proti němuž podala rozklad, který byl rovněž zamítnut. Poté podala správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který žalobu zamítl rozhodnutím ze dne 13.5.2013, č.j. 5 A 90/2010-45, ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16.3.2015 pod č.j. 8 As 85/2014-34 rozhodl v její prospěch, když zrušil jak rozhodnutí Městského soudu v Praze, tak rozhodnutí ministryně zdravotnictví z 19.1.2010 o rozkladu. Vzhledem k výše uvedenému opět žádá o přiznání specializované způsobilosti v oboru chirurgie. Z obsahu tohoto podání je tedy zřejmé, že žalobkyně poukazuje na dosavadní průběh řízení, konstatuje existenci předcházejícího řízení a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterým toto předcházející rozhodnutí ze dne 19.1.2010 bylo zrušeno. Z obsahu podání nevyplývá, že by šlo o zcela samostatnou žádost, která by byla podána bez souvislosti se žádostí, kterou žalobkyně podala dne 1.12.2008.
45. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že situace se ocitla na slepém bodě, nelze doložit praxe na akreditovaných pracovištích, protože před platností zákona č. 95/2004 Sb. taková pracoviště neexistovala, mělo být respektováno doložené potvrzení o praxi. Podmínky splňuje jen ten, kdo atestoval až po vzniku akreditovaných pracovišť, tedy ani sami posuzovatelé by tyto podmínky nesplňovali. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. je ustanovením přechodným, které vytvořilo časový prostor pro to, aby lékaři mohli případně doplnit praxi v oborech, ve kterých ji dosud nevykonali, resp. provést lékařské výkony, které dosud neprovedli. Pokud argumentuje nutností doložit praxi na akreditovaných pracovištích, je nutno konstatovat, že takovouto praxi žalovaný správní orgán od žalobkyně nevyžadoval, z výzvy není patrné, že by hovořil o praxi na akreditovaných pracovištích.
46. Žalobkyně dále namítala, že ministerstvo odmítá uznat praxi získanou u některých zaměstnavatelů, jako je popáleninové centrum v Praze – Vinohradech, ačkoli jde o špičkové zařízení, zpochybňovat doložení praxe na ARO za situace, když žalobkyně má praxi na jednotce intenzivní péče, je nepochopitelné. Obdobně doložená praxe všeobecného chirurga v Nemocnici u sv. Klimenta v sobě zahrnuje rámcovou praxi též v cévní chirurgii a urologii, je zřejmé, že žalobkyně podmínky splnila. K této námitce je nutno konstatovat, že žalobkyně opět velmi obecně tvrdí splnění podmínek, a přestože uvádí zmíněná pracoviště, není tímto způsobem doloženo, že vykonávala konkrétní specializovanou praxi po dobu konkrétního časového úseku. Tím není zpochybněna praxe žalobkyně na uvedených pracovištích, zpochybněna je skutečnost, že byla provedena v příslušném časovém rozsahu praxe v oborech, jejichž nedoložení je žalobkyni vytýkáno. Žalobkyně konkrétní obor ani konkrétní časový úsek ve vztahu k ve výzvě konkrétně uvedených požadavků neuvádí ani dokládá.

47. Žalobkyně dále namítala, že oprávnění správního orgánu nemůže být bezbřehé, musí být nutně omezeno právem na spravedlivý proces, správní orgán nemůže trvat na zjevně nesmyslném požadavku. Lze souhlasit se žalobkyní, že úvaha správního orgánu nemůže být bezbřehá, v daném případě však je nutno konstatovat, že žalobkyně byla vyzvána k doložení konkrétních dokladů, resp. k doložení konkrétní praxe, a to na základě odborného posouzení, které bylo provedeno A. Žalobkyně neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit svévoli. Je to právě žalobkyně, která by měla sama doložit, jakou konkrétní praxi prováděla, aby bylo možno posoudit, zda splňuje podmínky pro udělení specializace. Dle názoru soudu nedošlo ani k porušení práva na spravedlivý proces, žalobkyně byla jako účastnice řízení vyrozuměna o tom, že poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ministra zrušeno a bylo zrušeno i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, bude pokračováno v řízení, žalobkyni byla podána konkrétní výzva, aby doložila chybějící doklady s uvedením konkrétních oborů, ve kterých správní orgán shledal nedoložení praxe a provedení, opět konkrétně uvedených, lékařských výkonů. Žalobkyně byla vyzvána i k tomu, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí. Není zřejmé, čím by mělo k porušení práva na spravedlivý proces dojít. Pokud žalobkyně namítá narušení principu rovných příležitostí pro osoby, které jsou věcně stejně kvalifikované, ale získaly kvalifikaci v rozdílném čase a z toho důvodu jsou i doklady o jejich kvalifikaci rozdílné, soud uvádí, že není zřejmé, jaké konkrétní doklady a kvalifikaci má žalobkyně na mysli. Nicméně je zřejmé, že žalobkyně byla vyzvána k tomu, aby doložila doklady o tom, že vykonala požadovanou praxi a provedla určité výkony. Tuto praxi a provedení požadovaných výkonů musí doložit všechny subjekty, které jsou ve shodném postavení jako žalobkyně.
48. Tvrzení žalobkyně, že pracovala dvanáct let jako samostatně pracující lékařka, což jí bylo napadeným rozhodnutím znemožněno, nelze považovat za námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí. Předmětem řízení není otázka výkonu lékařského povolání žalobkyní, nýbrž otázka specializované způsobilosti, k jejímuž získání je třeba doložit splnění požadovaných podmínek.
49. Pro úplnost nad rámec žaloby soud uvádí, že se zabýval i otázkou případné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 13.3.2017, dospěl pak k závěru, že napadená rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná. Z prvostupňového rozhodnutí ze dne 13.3.2017 je zřejmé, jaké konkrétní doklady byly po žalobkyni požadovány a z jakých důvodů, lze si sice představit podrobnější odůvodnění, nicméně soud má za to, že jde o odůvodnění dostatečné, a to i přesto, že žalovaný nesprávně odkázal na důvody, které byly uvedeny v jiném rozhodnutí, konkrétně v rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 3.1.2017, č.j. MZDR 15490/2016-7/PRO, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně proti usnesení o přerušení řízení. Bylo namístě, aby v samotném rozhodnutí ze dne 13.3.2017 se žalovaný s námitkami, které byly uvedeny, sám vypořádal a neodkazoval na důvody, které jsou uvedeny v jiném rozhodnutí, byť jde o rozhodnutí, které se týká téhož účastníka řízení. Při posuzování otázky, nakolik toto pochybení způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, přihlédl soud i ke skutečnosti, že žalobkyni jsou důvody známy, bylo jí doručeno i rozhodnutí, na jehož odůvodnění je odkaz proveden. Zejména pak přihlédl k tomu, že tato skutečnost nebyla v žalobě namítána, žalobkyně je s tímto odůvodněním srozuměna. Pokud jde o žalobou napadené rozhodnutí ze dne 18.5.2017, je z jeho odůvodnění patrné, že ministr se ve svém rozhodnutí zabýval všemi námitkami, které byly v rozkladu uvedeny. Ani toto rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí nepřezkoumatelné.

50. Pokud jde o repliky žalobkyně, jde v zásadě o opakování námitek, uvedených v žalobě, které byly výše vypořádány. Z části představují polemiku s vyjádřením žalovaného, nejde o tvrzení, která by se týkala samotného napadeného rozhodnutí. Soud se proto jejich obsahem blíže nezabýval.
51. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
52. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, a žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. září 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.